

บทนำ

‘อเลน โฟว์เลอร์’

“นี่ เห็นข่าวนักไวโอลินคนนั้นหรือยัง”

“ใช่ข่าวของรุ่นพี่อเลนใหม่”

“ใช่ ๆ คนนั้นแหละ น่าเสียดายนะ ชีวิตนักไวโอลินกำลังไปได้สวยแท้ ๆ พี่เขาไม่น่าฆ่าตัวตายเลย”

“นั่นสิ กว่าจะมีคนมาพบศพก็ผ่านไปตั้งอาทิตย์กว่าแน่ะ”

“เอาจริงก็น่าแปลกนะ รุ่นพี่อเลนเป็นลูกศิษย์คนโปรดของอาจารย์แม็กไม่ใช่หรือ”

“นั่นสิ ทั้ง ๆ ที่ควรติดต่อกันอยู่ตลอดแท้ ๆ พี่อเลนหายไปนานขนาดนี้แต่กลับไม่มีใครสงสัยกันเลย”

“แต่ช่วงหลัง ๆ มานี่ ฉันแอบได้ยินคนอื่น ๆ คุยกันว่า เขาเห็นอาจารย์แม็กแอบไปร้องไห้ในห้องซ้อมไวโอลินที่รุ่นพี่อเลนชอบเข้าไปซ้อมบ่อย ๆ ด้วยนะ ตั้งแต่รุ่นพี่เสียไป ห้องนั้นก็เหมือนจะถูกปิดและไม่ให้ใครเข้าไปใช้อีกเลย”

“ไม่แปลกหรอกที่จะร้องไห้แล้วก็ทำแบบนั้นนะ ก็รุ่นพี่อเลน

เป็นลูกศิษย์คนแรกของอาจารย์แม็กนิ แคมยังเป็นคนที่ทำให้โรงเรียนดนตรีแห่งนี้มีชื่อเสียงจนแม่ฉันอยากให้ฉันมาเรียนที่นี่ให้ได้”

“น่าเสียดายนะ ที่อยู่ ๆ พี่เขาก็มาจากไปแบบนี้ ไม่รู้เลยว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่”

“ฉันแอบได้ยินมานะว่ารุ่นพี่โอเลนะ...”

“อะไร”

“เหมือนพี่เขาจะเล่นไวโอลินไม่ได้อีกแล้ว”

“ฮะ! หมายถึง...”

“มีคนบอกว่ารุ่นพี่มีอาการบาดเจ็บที่ข้อมือ แคมไม่ได้เพิ่งเป็นนะ มันเรื้อรังมานานหลายปีแล้ว แต่รุ่นพี่ก็ไม่ยอมรักษาสักที เพราะเขาโฟกัสแข่งงานแข่งเท่านั้น”

“อ่า...”

“แล้วไหนจะซ่อมอย่างหนักแบบไม่พัก จนสุดท้ายอาการก็หนักขึ้นเรื่อย ๆ อาการที่มันแยลงอยู่แล้ว ก็เลยแยลงไปอีก จนสุดท้ายข้อมือของรุ่นพี่ก็ไม่สามารถใช้งานได้เหมือนเดิม”

“ถามจริง?! แต่จริง ๆ แล้วก็ไม่แปลกหรอกนะ รุ่นพี่ดูเป็นพวกที่มีเป้าหมายชัดเจนขนาดนั้น ฉันยังจำรอยยิ้มของพี่เขาตอนที่คว้ารางวัลงานไวโอลินเมื่อปีที่แล้วได้อยู่เลย”

“อ้อ พี่เขายิ้มเก่งนะ แคมใจดีอีกต่างหาก แต่ก็ก็เป็นคนที่จริงจังกับตัวเองมากเหมือนกัน จนบางทีที่ฉันเห็นพี่เขาซ่อม ยังแอบรู้สึกอยากเดินไปบอกให้พี่เขาพักบ้างเลย”

“อ้อ นั่นสิ”

เสียงบทสนทนาของนักเรียนสองคนดังก้องไปทั่วห้องซ้อมไวโอลิน โดยไม่มีใครรู้ว่าอาจารย์แม็กที่เป็นบุคคลหนึ่งในบทสนทนา

กำลังยืนฟังเรื่องราวทั้งหมดเงียบ ๆ อยู่หน้าห้องซ้อม

อาจารย์แม็กคือหนึ่งในอาจารย์สอนไวโอลินของโรงเรียนดนตรีแห่งนี้ ทั้งยังเป็นหนึ่งในพี่ชายคนสนิทของ อเลน โฟว์เลอร์ นักไวโอลินที่กำลังเป็นประเด็นบนโลกอินเทอร์เน็ต และสิ่งหนึ่งที่เขาไม่กล้าออกมาปฏิเสธก็คือเรื่องราวที่เป็นข่าวลืออยู่ขณะนี้ ซึ่งถูกพูดถึงกันไปทั่ว *นั่นคือเรื่องจริง...*

อเลนไม่สามารถเล่นไวโอลินได้อีกแล้ว แม้แต่จะเป็นครูสอนไวโอลินก็ยังไม่สามารถทำได้ จนสุดท้ายอเลนก็ได้เลือกเส้นทางในแบบที่เขาไม่คาดคิด... อาจผิดที่เขาเองที่รู้ถึงอาการบาดเจ็บของอเลนมาตั้งแต่ต้น แต่ก็ยังตามใจเลนอยู่เสมอ เพียงเพราะเขาหลงรักรอยยิ้มและความสุขในยามที่อเลนได้เล่นไวโอลินที่เจ้าตัวรัก

อเลนหลงรักไวโอลินมาก

มากพอ ๆ กับที่เขาหลงรักอเลนไม่ต่างกัน...

“พืมาหาแล้วนะอเลน”

ดอกลิลีสีเหลืองในแบบที่อีกคนชอบถูกวางลงบนหน้าหลุมศพของ อเลน โฟว์เลอร์ ผ่านมาแล้วกว่าสามปีนับจากที่แม็กได้เสียบุคคลอันเป็นที่รักไป เป็นเหมือนลูกศิษย์คนโปรด เป็นนักไวโอลินชื่อดังระดับประเทศ และเป็นเหมือนคนที่เขาแอบรักมานานนับตั้งแต่อีกคนได้เข้ามาเรียนที่โรงเรียนดนตรีแห่งนี้

“เหงาไหมครับ”

แม็กมองชื่อที่สลักอยู่บนหน้าหลุมศพตรงหน้า ชื่อของคนที่เขารัก พร้อมเผยรอยยิ้มบางอย่างอดไม่ได้ เขาไม่อยากจะให้ต่อหน้าคนที่เขารัก ไม่อยากเศร้าจนทำให้อีกคนต้องเป็นห่วง แม็กยัง

คงยิ้ม ยิ้มในแบบที่เขาชอบยิ้มในยามที่เขาได้เจอเลน

แม้ในตอนนี้อรอยยิ้มนั้นจะไม่ได้สดใสเหมือนอย่างเดิม แต่เขาก็ยังเลือกที่จะยิ้มต่อไป เพื่อให้อีกคนที่จากไปสบายใจและไม่ต้องห่วงอะไรอีก เสียงทุ้มเอื่อยเล่าเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตให้อีกคนฟังเหมือนเคย เป็นเช่นนี้ในทุก ๆ สัปดาห์นับตั้งแต่มักได้เสียเวลาไป

ทุกสัปดาห์เป็นเวลาสามปีแล้ว...

และสุดท้ายก็ไม่อาจหักห้ามหยุดน้ำตาได้ แม้มักปาดน้ำตาที่ไหลออกมาพร้อมกับรอยยิ้มที่ฝืนแสดง ไวโอลินตัวโปรดของอเลน ถูกหยิบออกมาจากกล่องกำมะหยี่สีดำ เสียงบรรเลงเพลงที่คุ้นเคยค่อย ๆ ดังกึกก้องไปทั่วบริเวณ แม้มักเล่นเพลงที่อีกคนชอบ พร้อมกับไวโอลินที่อีกคนโปรด

มันเป็นหนทางเดียว และอาจเป็นหนทางสุดท้ายที่แม้มักจะได้ระบายความคิดถึงที่เขามีทั้งหมดออกมา

ผ่านทางเสียงเพลง...

“ที่คิดถึงนาย”

อีกด้านหนึ่ง

ณ เพนต์เฮาส์ของวง The BLACK

“งามหน้าอีกครั้งเมื่อสมาชิกจากวงไอคอลลี่ชื่อดังได้ประสบอุบัติเหตุหลังจากไปทำแข่งรถแบบผิดกฎหมายใจกลางเมือง งานนี้ทำเอากำหนดการการปล่อยอัลบั้มใหม่ของวงต้องเลื่อนออกไปอย่างไม่มีกำหนด จนแฟนคลับต่างเรียกร้องขอให้ต้นสังกัดออกมาทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้สักที”

เสียงอ่านพาดหัวข่าวดังมาจาก **มาเวล ลี** หนึ่งในสมาชิกวง

The BLACK วงที่กำลังมีชื่อเสียงทั้งเรื่องดีและข่าวฉาวอยู่ในตอนนี้ถามว่าชาวดีที่สร้างชื่อเสียงให้แก่วงก็คงไม่พ้นเพลงแต่ละเพลงที่สมาชิกแต่ละคนแต่งขึ้นมาเองจนถึงเป็นพลูแตก จนได้จัดเวิร์ลด์ทัวร์กันไปหลายต่อหลายรอบตั้งแต่เดบิวต์มา และไม่รวมกับความสามารถของสมาชิกแต่ละคนที่ได้รับความนิยมจนได้ยืนอยู่แนวหน้าทั้งในวงการเพลง การแสดง รวมไปถึงวงการแฟชั่น จนได้เป็นแอมบาสเดอร์ให้แก่แบรนด์ดังระดับโลกและระดับโลกอีกเพียบ

ส่วนข่าวฉาวนะเหอ ก็คงหนีไม่พ้นข่าวที่มาจาก **ออสติน เวลล์** น้องเล็กของวงที่ปัจจุบันอายุเพียงสิบเก้าปี แต่กลับมีข่าวฉาววงการบันเทิงจนทำให้ใครหลาย ๆ คนสาปแช่งกันไม่เว้นแต่ละวัน หลายต่อหลายครั้งที่แฟนคลับประท้วงเรียกร้องให้ค่ายต้นสังกัดไล่สมาชิกคนนี้ออกจากวง แต่ค่ายกลับไม่ทำอะไรเลย จนมาถึงข่าวล่าสุดที่ครองหน้าหนึ่งทุกสำนักทั้งข่าวออนไลน์และออฟไลน์ อย่างการไปทำแข่งรถแบบผิดกฎหมายจนทำให้เจ้าตัวเกิดอุบัติเหตุและต้องเข้ารับการรักษาอยู่ในโรงพยาบาล ณ ตอนนี

“ผมไม่เข้าใจจริง ๆ นะพี่แดน ว่าทำไมค่ายไม่เอาหมอนั้นออกจากวงเราไปสักที มันเหนียวนะที่พวกเขาต่างสร้างชื่อให้วงกันแทบตาย แต่สุดท้ายต้องมามีข่าวเสีย ๆ หาย ๆ เพราะคนคนเดียวเนี่ย”

ไบรอัน แอชเรียด แร็ปเปอร์ประจำวงไวววายขึ้นมาพร้อมกันไปหาพี่ใหญ่ของวงควบตำแหน่งหัวหน้าวงอย่าง **แดนเนียล ไฮเมอร์** คนเป็นพี่เพียงเหลือบตามองชั่วคราว จากนั้นก็ก้มอ่านข่าวที่กำลังเป็นกระแสเกี่ยวกับวงของตัวเองต่อด้วยใบหน้าเคร่งเครียดแดนเนียลรู้ว่าสมาชิกในวงของตนคิดยังไงกับน้องเล็กอย่างออสตินและใช้ว่าเขาเองจะไม่เข้าใจและไม่ตั้งคำถามกับค่าย แต่ด้วยหน้าที่

ที่ได้รับมอบหมาย มันทำให้เขาทำอะไรไม่ได้นอกจากทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด

ในเมื่อค่ายตัดสติใจจะไม่ถอดออสตินออกจากวงตามคำเรียกร้องของสมาชิกในวง แดเนี่ยลก็ทำได้เพียงแค่ทำตามคำสั่งนั้น และดูแลสมาชิกทุกคนอย่างเท่าเทียมกันให้ได้มากที่สุด

“ฉันเข้าใจนายนะไบรอัน มาเวล แต่ในเมื่อค่ายเลือกแล้ว พวกเราก็อทำอะไรไม่ได้หรอก” **ชาร์ล เทรวิส** ที่คนรองประจำวงที่รับบทเป็นนักร้องนำเอ่ยปากบอกในขณะที่เจ้าตัวเดินเข้ามาร่วมวงสนทนาพร้อมกับแก้วชาในมือที่เพิ่งซงเสร็จ “หรือว่านายสองคนจะยอมถอนตัวออกจากวงเองละ แบบนั้นฉันว่ามันน่าจะง่ายกว่าการให้ออสตินออกจากวงนะ”

และนั่นทำให้สองคนที่นั่งโวยวายอยู่ถอนหายใจออกมาอย่างนึกรำคาญ ไม่ใช่เพิ่งได้ยินมาครั้งแรก แต่ไ้อัประโยชน์ของชาร์ล พวกเขาได้ยินมาก่อนแล้วจากเจ้าของค่ายที่สังกัดอยู่ ไม่รู้เหมือนกันว่าออสตินไปทำอะไรไว้ ค่ายถึงได้รักนักรักหนา ทั้งๆ ที่วัน ๆ พวกเขาก็ไม่เห็นว่ไ้อัน้องเล็กของวงนี้มันจะทำอะไรนอกจากสร้างปัญหาให้วงกับค่ายไม่เว้นแต่ละวัน

“น่าเบื่อซะม๊ัด” มาเวลบ่นอุบ

“ยังไงออสตินก็ไม่ได้ออกจากวงเราง่าย ๆ หรือ” คนที่เงียบอยู่นานอย่างแดเนี่ยลเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

“ก็เพราะพี่เอาแต่อะไรก็ได้ไปเรื่อย ๆ แบบนี้เง ออสตินมันถึงได้ใจอะ” ไบรอันบ่นออกมา และเพราะประโยคที่พูดไม่คิดนั้นทำให้แดเนี่ยลผู้เป็นหัวหน้าวงหันมามองอย่างไม่สบอารมณ์ จนไบรอันรู้ตัวว่าตัวเองพูดแรงเกินไปเพราะอารมณ์จึงกล่าวขอโทษ “ขอโทษ

ครบพี”

“แล้วตอนนี้ออสตินเป็นยังไงบ้าง นายพอรู้ไหมแดเนียล”

ชาร์ลหันไปถามผู้เป็นหัวหน้าวง เพราะหลังจากที่ทุกคนได้ยินข่าวว่าออสตินประสบอุบัติเหตุ บอกตามตรงว่าตอนนั้นทุกคนในวงต่างก็ตกใจไปตาม ๆ กัน และแสดงความเป็นห่วงออกมาอย่างอดไม่ได้ ไม่เว้นแม้แต่มาเวลกับไบรอันที่เป็นคู่ปรับของออสติน ทว่าพอทุกคนได้รู้สาเหตุของอุบัติเหตุในครั้งนี้ ต่างก็ได้แต่ถอนหายใจเฮือกใหญ่สลับกับโมโห โดยเฉพาะไบรอันกับมาเวลก็เปลี่ยนจากเป็นห่วงกลายเป็นอารมณ์โกรธคุกรุ่นอย่างเกินที่จะหักห้าม

“ต้องรอพีแทนมาบอก ฉันยังไม่ได้รับการอัปเดตอะไรเหมือนกัน” เสียงทุ้มเอ่ยบอก

แกรก~!

สิ้นประโยคของแดเนียลเสียงเปิดประตูก็ดังขึ้น ปรากฏร่างของหญิงสาวที่รับตำแหน่งผู้จัดการวง และเป็นคนที่อายุมากที่สุด ในบรรดาพวกเราทุกคน แชนดีถือเป็นผู้จัดการวงมือทองที่ไม่ว่าจะดูแลวงไหนก็ทำให้วงนั้นดังเปรี้ยงปร้างได้ด้วยคอนเนกชันของตัวเอง และสกิลการพูดจา จึงทำให้ค่ายของวง The BLACK ไว้ใจมากที่จะให้เธอมาดูแลวงที่มีทั้งชาวติและชาวฉาวในเวลาเดียวกัน

เจ้าของใบหน้าสวยเดินเข้ามาในห้องพักของวงด้วยอาการเหนื่อยล้าอย่างที่ไม่ต้องเอ่ยบอกก็สามารถรับรู้ได้ ไบรอันรีบลุกออกจากโซฟาเพื่อให้คนเป็นพีได้นั่งพัก แล้วเจ้าตัวก็ขยับไปนั่งกับมาเวลที่โซฟาตัวเดียวกัน แก้วน้ำเปล่าถูกยื่นมาให้แชนดีโดยพีรองของวงอย่างชาร์ลก่อนเสียงแห่งความสงสัยจะดังขึ้น

“เป็นไงบ้างพี คุยกับค่ายมาเป็นไงบ้าง” ไบรอันเอ่ยถาม

“ฉันจะบอกทีละเรื่องแล้วกันนะ” หญิงสาวเอ่ยพูดหลังจากดื่ม น้ำไปอีกใหญ่ “เรื่องแรกคืออาการของออสติน ตอนนั้นฟื้นติดอันตราย แล้วแต่ออสตินยังไม่ฟื้น หมอบอกว่าอีกสองสามวัน หรือไม่ก็เร็วกว่านั้น”

เมื่อได้ฟังดังนั้นสมาชิกทั้งหมดก็ถอนหายใจออกมาพร้อมกัน เหมือนรู้สึกโล่งอกที่น้องเล็กของวงปลอดภัย เพียงได้ยินเสียงถอนหายใจเหล่านั้น แชนดี้ที่เป็นผู้จัดการก็แอบอมยิ้มเล็กๆ เพราะเธอรู้ว่า ถึงคนพวกนี้จะไม่ชอบออสตินยังไง แต่ในบทบาทของความเป็น พี่ชายและมนุษย์คนหนึ่ง ทุกคนต่างก็ห่วงน้องเล็กของวงกันอยู่ดี

“แล้วค่ายล่ะครับ” แคนเนี่ยลถามต่อ

“ค่ายแจ็กพีมาว่าในระหว่างนี้ทางค่ายถือโอกาสให้วงของเราหยุดพักไปก่อน โดยค่ายจะเป็นฝ่ายส่งจดหมายแถลงข่าวทุกอย่างเอง รวมไปถึงเรื่องของออสตินด้วย ทั้งนี้ทั้งนั้นงานเดี่ยวของแต่ละคนก็ยังมีเหมือนเดิม แต่ในเรื่องของการให้สัมภาษณ์ จะไม่มีการให้สัมภาษณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น”

ทุกคนพยักหน้าเข้าใจในสิ่งที่ผู้จัดการบอก เรียกได้ว่าเรื่องพวกนี้มันเกิดขึ้นจนสมาชิกแต่ละคนแทบจะชินกันหมดแล้ว สิ่งที่ไมชินก็อาจจะเป็นการที่ออสตินสร้างเรื่องจนต้องเข้าโรงพยาบาล นั่นแหละ แต่ในเมื่อปลอดภัยแล้ว ก็ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง รวมไปถึงการรับมือกับนักข่าวและการตอบบทสัมภาษณ์ต่าง ๆ เองก็ด้วย สมาชิกทุกคนนะมีภูมิด้านทานเรื่องข่าวฉาวกันแบบเลเวลร้อยเลยก็ได้

“ในขณะที่ทุกคนกำลังเดือดร้อน คนก่อปัญหากลับได้นอนสบายอยู่ในโรงพยาบาล” มาเวลบ่น

“ฉันไม่คิดว่าการนอนให้น้ำเกลือคือการนอนสบายหรือกนะ มาเวล” แดเนี่ยลตอบกลับเสียงเรียบ ถึงจะไม่ชอบใจน้องเล็กของวง อยู่ไม่น้อย แต่การจะให้เหยียบคนที่จะเป็นจะตายมันก็ไม่ใช่นิสัย ของหัวหน้านางอย่างแดเนี่ยล

“พีอะ!”

จนกระทั่งเวลาล่วงเลย ลากยาวมาในคำคืนที่ใครๆ ต่าง หลับไหล ในยามที่แสงจันทร์สาดส่องเข้ามาภายในห้องพักผู้ป่วย เสียงแอร์ดังกลบความเงียบที่เกิดขึ้น ก่อนร่างเล็กบนเตียงผู้ป่วยจะ ค่อย ๆ ขยับตัวเบา ๆ และลืมตาขึ้นอย่างระลึมระลือ ภาพตรงหน้าที่ ได้เห็นมีเพียงหน้าต่างบานหนึ่งที่เปิดผ้าม่านเอาไว้ให้เห็นแสงจันทร์ และก้อนเมฆ

และก่อนที่ใครจะรับรู้การลืมตาตื่นขึ้นมาหลังจากที่สลบ ไปนานแสนนาน ร่างเล็กเจ้าของชื่อ **ออสติน เวลล์** ก็หลับตาลงแล้ว เข้าสู่ห้วงนิทราอีกครั้ง โดยไม่มีใครรู้ว่าคนที่ได้ลืมตาขึ้นมาเมื่อครูนั้น

...

ไม่ใช่ ออสติน เวลล์ อีกต่อไปแล้ว

Chapter 01

‘สามปีผ่านไป กำโคมยงตื่นขึ้นมา’

ราวกับว่าทุกอย่างนั้นคือความฝัน สิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า และสิ่งที่เกิดขึ้นมันกำลังตอกย้ำว่าเรื่องราวทั้งหมดนั้นคือเรื่องจริง ใบหน้าของคนชื่อ **อเลน โฟว์เลอร์** ไม่เคยรู้จักกำลังสะท้อนอยู่ในกระจกบานใหญ่ในห้องน้ำ เส้นผมที่ถูกย้อมเป็นสีน้ำตาลสว่าง แม้ไม่ได้เซตให้เข้าทรงแต่ก็พอรู้ว่ามันถูกตัดและย้อมให้ออกมาดูดีอย่างตั้งใจ แล้วไหนจะใบหน้าที่สว่างผิวเนียนละเอียดนี่อีก ดวงตากลมโตสองชั้น และริมฝีปากอวบอ้อม ทั้งหมดนี้กำลังฉายชัดปรากฏจนทำให้คนที่มองอยู่ได้แต่มองอย่างไม่เข้าใจ

ใครกันที่กำลังสะท้อนอยู่ในกระจกบานนี้...

ใครกันที่ขยับตัวไปพร้อม ๆ กับสมองของเขาที่กำลังสั่งการ...

เพียงแค่สมองคิด นิ้วเรียวยาวข้างขวาก็ขยับขึ้นมาจับใบหน้าของตัวเอง นั่นยิ่งทำให้อเลนงุนงงและไม่เข้าใจ เขาจำได้ว่าเมื่อหลายเดือนก่อนหลังจากที่รู้ผลการตรวจสุขภาพจากคุณหมอประจำตัวว่าเขาไม่สามารถเล่นไวโอลินได้อีก เขาก็บอกพี่แม็กผู้เป็นเหมือนพี่ชาย

~ เกิดใหม่มาอยู่ในร่างของไอดอลสุดดาว ~

และอาจารย์สอนไวโอลินว่าขอพักงานทันทีอย่างไม่มีกำหนด งานแสดงไวโอลินของอเลนถูกยกเลิกทั้งหมดเพื่อเตรียมพร้อมต่อการรักษาข้อมือที่มีอาการบาดเจ็บเรื้อรังจนกลายเป็นขั้นรุนแรง การรักษาในครั้งนี้ไม่ได้รักษาเพื่อให้อีกกลับมาเล่นไวโอลินได้อีกครั้ง แต่เป็นการรักษาเพื่อให้อีกกลับมาใช้งานมือข้างขวาที่ถนัดได้อย่างปกติเท่านั้น

ทว่าสำหรับไวโอลินที่รักนั้น อเลนยังจำภาพและเสียงที่คุณหมอบอกได้อย่างชัดเจนว่าเขาจะไม่สามารถกลับมาเล่นไวโอลินได้อีกต่อไปแล้ว เพราะเขาเอง เป็นเพราะเขาเองที่ดื้อและไม่ยอมรักษามันอย่างจริงจังตั้งแต่แรก นั่นจึงทำให้อาการบาดเจ็บเรื้อรังจนไม่สามารถรักษาให้กลับมาเป็นปกติเหมือนเดิมได้ หลังสิ้นเสียงของคุณหมอบระจำตัว เขาก็ขอลับบ้าน นั่งร้องไห้ และจมอยู่กับความทุกข์คนเดียวเป็นเดือน ๆ

จนในที่สุดท้าย...

ผ้าพันแผลถูกแกะออก ไวโอลินที่รักและไม่ได้เล่นมานานถูกหยิบขึ้นมาเล่นอีกครั้ง ก่อนท่วงทำนองที่เคยไพเราะจะผิดเพี้ยนจนกลายเป็นเสียงที่นักไวโอลินมืออาชีพอย่าง อเลน โฟว์เลอร์ ไม่สามารถทำใจยอมรับได้ ความเศร้าโศกเสียใจและอารมณ์ที่พวยพุ่งถูกระบายออกมาผ่านทางไวโอลินอันเป็นที่รัก มันถูกฟาดลงกับโต๊ะอย่างรุนแรงจนแตกหักไม่มีชิ้นดี แตกละเอียดไปพร้อม ๆ กับทุกความรู้สึกของผู้เป็นเจ้าของ

และในตอนสุดท้ายที่เหมือนไม่เหลือสิ่งใด อเลนก็ตัดสินใจบอกลาโลกใบนี้ด้วยความเศร้า บอกลาทุกคนอันเป็นที่รัก เพราะการที่เขาไม่สามารถเล่นไวโอลินที่รักได้อีกต่อไป มันก็ไม่ต่างอะไร

จากการที่เขาได้ตายไปจากโลกใบนี้แล้ว

แต่แล้วทำไม...

ตอนนี้ที่เขาคิดว่าตัวเองตายไปแล้ว ทำไมจู่ ๆ เขาก็ได้ตื่นขึ้นมาในห้องสี่เหลี่ยมสีขาวในสถานที่ที่เขาเกลียดที่สุด สถานที่ที่เรียกว่าโรงพยาบาล ความสับสนและความไม่เข้าใจถามเข้ามาในสมองทันที และยังไม่ทันที่เขาจะได้ทำอะไรพยาบาลก็เดินเข้ามา แล้วสบตากับเขาที่ลืมหูลืมตาทุกอย่างอย่างไม่เข้าใจ

ไม่นานทั้งคุณหมอและพยาบาลก็เข้ามาถามไถ่อาการว่าเป็นอย่างไรบ้าง ทั้งอาการบาดเจ็บ บาดแผลที่แขนและตามลำตัว รวมไปถึงความรู้สึก ณ ขณะนั้น เขาตอบกลับไปแม้จะยังไม่เข้าใจสถานการณ์อะไรมากนัก อเลนไม่รู้เลยว่าชีวิตของเขามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เพราะตอนแรกเขาจำได้ว่าเขาตายไปแล้ว แต่ทำไมอยู่ ๆ เขาก็มาโผล่ที่โรงพยาบาลแห่งนี้ได้

จนกระทั่งคุณหมอเรียกชื่อของใครบางคนที่เขาไม่เคยรู้จัก

นั่นคือ... **ออสติน เวลล์**

เป็นชื่อที่เขาไม่รู้จัก จนเปลือยแสดงสีหน้างุนงงออกมาอย่างไม่รู้ตัว เมื่อเห็นเช่นนั้นหมอบริเวณตัวคนไข้จึงเอ่ยถามข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับคนที่ชื่อ ออสติน เวลล์ ทั้งชื่อ สถานะ ครอบครัว และอื่นๆ อีกมากมาย รวมไปถึงอุบัติเหตุที่ทำให้เขาต้องมานอนรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลแห่งนี้ด้วย ทุกคำถามที่ได้รับมานั้น คนที่ไม่เคยรู้จัก ออสติน เวลล์ มาก่อนอย่างเขาก็ไม่สามารถตอบได้แม้แต่ข้อเดียว

ทุกอย่างเกิดขึ้นและผ่านไปภายในเวลาชั่วโมงนิด ๆ ก่อนทุกคนจะเดินออกไปจากห้องพร้อมประโยคทิ้งท้ายของคุณหมอบอกให้พักผ่อนให้เต็มที่เพื่อบาดแผลจะได้หายโดยไว

อเลนก็หันหน้าจากก๊อกลงมาสายตาใส่ใบหน้าที่จะบอกว่าสวยก็ไม่กล้าพูดเพราะเพศของคนคนนี่คือผู้ชาย และถ้าจะบอกว่าหล่อ อเลนก็บอกได้ไม่เต็มปากเพราะคนคนนี้ออกจะน่ารักมากกว่าเสียด้วยซ้ำ เพียงเงยหน้ามาก็ได้พบว่าผมหน้าม้าที่ตั้งใจตัดเปียกชุ่มไปด้วยน้ำจากการกระทำของเจ้าตัว เ็นผมสีน้ำตาลอ่อนบางส่วนกลายเป็นสีน้ำตาลเข้ม ถึงกระนั้นอเลนก็ไม่ได้สนใจมันแม้แต่น้อย

ร่างเล็กเปิดประตูห้องน้ำเพื่อเดินกลับไปนั่งที่เตียงเหมือน
อย่างเดิม แต่ยังไม่ทันจะถึงเตียงเสียงเปิดประตูก็ดังขึ้น ก่อนปรากฏร่างของหญิงสาวผมน้ำตาลแดงในชุดเดรสสีดำดูดี ที่แม้จะเป็นเดรสสั้นแต่ก็ไม่ได้ดูโป๊ และไหนจะรองเท้าส้นเข็มที่น่าจะสูงราว ๆ สามนิ้ว บอกตามตรงว่าภาพรวมของผู้หญิงตรงหน้านี้ดูดีเสียจนไม่อาจละลายตาได้เลยจริง ๆ

“ไง ฟิ้นแล้วเหอ” น้ำเสียงที่ดูเหมือนสนิทกันมานานทำให้คนฟังพอเดาออกว่าผู้หญิงคนนี่คงจะรู้จักกับเจ้าของร่างนี้

“คะ...ครับ” อเลนตอบกลับไปแบบกล้า ๆ กลัว ๆ และการตอบของอเลนก็ทำให้แซนดี้ที่กำลังปิดประตูห้องต้องขมวดคิ้ว

เธอรีบขับรถมาที่นั่นทันทีหลังจากที่มีพยาบาลโทร. ไปแจ้งว่า ออสติน เวลล์ ฟิ้นแล้ว แต่เมื่อมาถึงคุณหมอประจำตัวออสตินก็เรียกเธอไปคุย จนทำให้แซนดี้ได้รู้ว่า ออสติน เวลล์ หนึ่งในสมาชิกวง The BLACK ที่เธอดูแลอยู่นั้น...*ความจำเสื่อม*

ตอนแรกเธอคิดว่าเด็กคนนี่คงกำลังแสดงละครอยู่เป็นแน่ แต่เมื่อเธอเดินเข้ามาในห้องผู้ป่วย ดูเหมือนว่าสิ่งที่คุณหมอบอกเธอก็คงจะเป็นเรื่องจริง การที่เธอเอ่ยทักทายออกไปด้วยน้ำเสียงเหมือน

เคย ทว่าสิ่งที่ได้รับกลับมาไม่ใช่การขานรับแบบไร้อารมณ์และไร้มารยาท กลายเป็นคำสุภาพพร้อมทั้งท่าทางที่สำรวม

“นี่นายความจำเสื่อมจริง ๆ จังหรือ” แชนดี้ใช้สายตาดำจ้องมองคนตรงหน้าอย่างนึกจับผิด เธอรู้ว่าปกติออสตินนั้นเจ้าเล่ห์แค่นั้น ถึงแม้คุณหมอมจะแจ้งอาการเบื้องต้นมาก่อนที่เธอจะมาหาออสตินแล้วก็ตามที แต่เธอก็ยังไม่อยากจะเชื่อว่าออสตินจะความจำเสื่อมจริง ๆ

“คะ...ครับ” อเลนที่อยู่เ็นร่างของออสตินพยักหน้าพร้อมตอบ เขาคิดว่าอย่างน้อยการที่ทุกคนคิดว่าเขาความจำเสื่อมก็คงจะดีกว่า การที่ต้องมานั่งตอบคำถามอะไรก็ไม่รู้ที่เขาไม่รู้คำตอบ

อเลนเดินลากเสาแขวนถุงน้ำเกลือไปตามทาง ก่อนจะนั่งลงบนเตียง พร้อมแชนดี้ที่เดินเข้ามานั่งบนเก้าอี้ข้างเตียง หญิงสาวนั่งไขว่ห้างตามนิสัยปกติอย่างที่เคยเป็น แต่จู่ ๆ คนที่มองอยู่อย่างอเลนพอเห็นกระโปรงอีกคนสั้นขึ้นกว่าเดิมเมื่อนั่งในท่านั้น ใบหน้าเนียนก็รีบหันหลบทันทีพร้อมใบหน้าขึ้นสีแดงเรื่อ ท่าทางที่แสดงออกแบบนั้นทำให้แชนดี้รู้ตัวจนก้มมองขาตัวเอง เธออมยิ้มเล็ก ๆ กับการกระทำของเด็กตรงหน้า ทั้ง ๆ ที่เมื่อก่อนเด็กคนนี้ไม่เคยจะแสดงอารมณ์หรือทำทีอะไรแบบนี้ออกมา ทว่าพอความจำเสื่อมเข้าหน่อย แล้วได้เห็นขาอ่อนของเธอเข้า อยู่ ๆ ก็มานั่งหน้าแดง ทั้งยังหันหน้าหลบแบบนั้นอีก

ช่างน่ารักเสียจริง...

“ทำตัวสมเป็นเด็กแล้วหรือไงกันเจ้าเด็กนี่” เธอพิมพ์ทำ นั่นทำให้คนที่ไม่ได้ตั้งใจฟังตั้งแต่แรกอย่างอเลนต้องหันมามอง

“ครับ?”

“เอ่อ เปล่า ๆ ไม่มีอะไร แล้วนี่นายจำอะไรได้บ้างไหม”

“มะ...ไม่ได้เลยครับ”

อเลนสายหน้า เพราะถ้าเขาบอกว่าตัวเขาจำได้ แต่สิ่งที่จำได้นั้นคือตัวเองฆ่าตัวตายเพราะเล่นไวโอลินที่รักไม่ได้อีก อีกคนคงได้ถามซักใช้เขาไม่หยุดแน่ เพราะงั้นตอนนี้อะไรก็ตามน้ำไปได้ก็ตามน้ำไปเถอะ แล้วในวันที่อยู่คนเดียว เขาค่อยหาคำตอบให้ตัวเอง

“งั้นหรือ”

“ว่าแต่คุณคือ...”

แซนดี้ที่เพิ่งรู้ว่าลิ้มแนะนำตัวต่อเจ้าเด็กความจำเสื่อม คนนี้ก็รีบตอบกลับทันที

“ฉันแซนดี้ เรียกพี่แซนก็ได้”

“ครับ พี่แซน”

“นายจำอะไรไม่ได้เลยใช่ไหม”

“ครับ แต่คุณหมอบอกว่าผมชื่อออสตินอะไรสักอย่าง” อเลนตอบ

“ออสติน เวลล์”

“ครับ ออสติน เวลล์” อเลนพูด ก่อนจะพึมพำกับตัวเอง “ผมคือ ออสติน เวลล์” เหมือนกำลังย้ำเตือนสิ่งที่ตัวเองเป็นอยู่

“ฉันแซนดี้ เป็นผู้จัดการวงของนาย”

“ผู้จัดการ?” อเลนขมวดคิ้วทันที

“ใช่ นายชื่อ ออสติน เวลล์ เป็นน้องเล็กของวงไอดอลที่ชื่อ The BLACK วงที่มีสมาชิกทั้งหมดห้าคนคือ แดเนียล ชาร์ล ไบรอัน มาเวล และนาย”

“ไอดอล...”

“พวกนายเดบิวต์ตั้งแต่ปี 2020 ตอนนี่ก็น่าจะผ่านมาสามปีแล้ว”

“2020?” อเลนตกใจเมื่อได้ยินปีที่วงนั้นเดบิวต์ เพราะปีนั้นเมื่อสามปีที่แล้วเขาจำได้ดีว่ามันเป็นปีที่อาชีพนักไวโอลินของเขารุ่งโรจน์ที่สุด จนกระทั่งกลางปีที่ได้รู้ผลตรวจสุขภาพ และเป็นปีที่เขานั้น...ฆ่าตัวตาย

“ตกใจอะไร หรือนายจำได้แล้ว?”

“สามปี ผ่านมาสามปีแล้ววันนี้หรือ” อเลนเพิ่มพ้ำกับตัวเองโดยไม่ได้สนใจหญิงสาวที่ลอบมองอยู่เลยแม้แต่หน่อย

“ออสติน...”

“สามปี”

“ออสติน!”

“...”

“นี่นาย!”

“คะ...ครับ” อเลนสะดุ้งเฮือกเมื่อถูกเรียกในระยะประชิด

“เป็นอะไรของนาย สามปีแล้วมันทำไม หรือว่านายจำอะไรได้แล้ววันนี้หรือ” เธอขมวดคิ้วถาม

“ปะ...เปล่าครับ ผมแค่...” *ตอบยังไงดีล่ะ* “แค่คิดว่าอาจจะนึกอะไรออกบ้าง แต่มันนึกไม่ออกเลย” อเลนหัวเราะแห้งๆ เพื่อไม่ให้อีกคนสนใจในสิ่งที่เขากระทำไปเมื่อครู่ แขนด้ชี้ขงักไปเล็กน้อยที่เห็นท่าที่แปลกไปของอีกคนก่อนจะยกยิ้มที่มุมปาก

“เอาจริงฉันก็รู้สึกแปลกๆ นะที่นายมาพูดจาสุภาพใส่แบบนี้ พอได้ยินนายพูดเพราะๆ แบบนี้ รู้ใหม่ว่ามันทำให้ฉันรู้สึกว่าคุณน่ารักขึ้นเป็นกองเลย” เธอยิ้ม

“ละ...แล้วก่อนหน้านี้ผมพูดยังไงเหรอครับ”

คนฟังได้แต่เอียงคอมองอย่างสงสัย

“หยาบคาย ไม่มีหางเสียง ทำตัวเหมือนตัวเองเป็นผู้ใหญ่ที่มีวุฒิภาวะ แต่จริงๆ คือนายชอบทำตัวเป็นภาระตลอด สร้างข่าวฉาวให้วงไม่เว้นแต่ละวันจนคนสาปแช่ง แกรมยังชอบทำตัวแยะๆ ไล่ฉันทอีก นิสัยเสียขัดกับหน้าตาน่ารักๆ ของนายนั่นแหละ”

“อะ...ผมดูเหมือนว่าจะนิสัยแยะเอามากๆ เลยใช่ไหมครับเนี่ย” พอได้ยินประโยคแต่ละประโยคที่อีกคนบอก อเลนก็สัมผัสได้ทันทีว่าคนที่ชื่อ ออสติน เวลล์ คงไปก่อเรื่องอะไรไว้เยอะเลยสินะ

“เอ่อ...ฉันหมายถึงนายก่อนหน้านี้ที่จะเกิดอุบัติเหตุล่ะ”

“อะ...ครับ”

“แล้วคิดยังไงถึงไปท้าแข่งรถ ไบซัซซี้ก็ยังไม่มี อายุก็เพิ่งจะสิบเก้า ไปท้าพวกนักเลงรุ่นพี่แบบนั้นได้ยังไงกัน”

“สิบเก้า?”

“ใช่ นายอายุสิบเก้า”

“เด็กจัง”

ออสตินคนนี้อายุห่างจากอเลนก่อนเสียชีวิตตั้งเก้าปี เพราะอเลนก่อนเสียชีวิตอายุยี่สิบแปดปีบริบูรณ์ และถ้าบวกสามปีหลังจากที่ตาย ปัจจุบันอเลนก็อายุปาเข้าไปสามสิบเอ็ดปีเลย

“ก็เด็กนะสิ ฉันถึงถามนี่ไถ่ว่านายคิดอะไรอยู่”

“คือ...ผมจำไม่ได้เลยครับ”

“เฮ้อ ฉันผิดเองแหละ ลืมไปว่านายความจำเสื่อม”

แซนด์ดีถอนหายใจออกมาพลางมองเด็กหนุ่มที่อายุน้อยกว่าตนราวสิบปีที่นั่งตาแป๋วอยู่ในขณะนี้ ไม่อยากจะเชื่อว่าเหตุการณ์

เลวร้ายที่เพิ่งเกิดขึ้นนี้มันจะทำให้เธอได้เด็กน้อยน่ารักกลับมาครอบครอง จะถือว่าเป็นเรื่องที่ดีก็ได้ที่เด็กนี้กลับมาเชื่อฟังเหมือนเคย แต่จะว่าไม่ดีก็ไม่ดี เพราะหลังจากนี้ตัวเธอยังไม่รู้เลยว่า จะตอบคำถามทางค่ายว่ายังไง กับค่ายยังไม่เท่าไร แต่กับพวกสี่พวกสำนักข่าวที่รอลุ้นงานออกสตินและวงอยู่นี้สิ เฮ้อ...

แค่คิดก็ปวดหัวกับปัญหาที่กำลังจะตามมาแล้ว

“เอ่อ พี่แซนดีครับ รมกวนพีช่วยเล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวออกส... เอ่อ ตัวผมให้ฟังหน่อยได้ไหมครับ”

“เฮ้อ หลังจากที่คุณเล่าให้นายฟัง ฉันหวังว่านายจะจำอะไรขึ้นมาได้บ้างนะออกสติน”

ว่าจบแซนดีก็เริ่มเล่าเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับออกสตินให้อีกคนฟัง เธอเริ่มเล่าตั้งแต่วันแรกที่เธอได้เจอเด็กคนนั้นในค่ายต้นสังกัด หรือนั่นก็คือวันแรกที่ ออกสติน เวลล์ ได้ถูกเลือกให้เดบิวต์ และได้มาร่วมวงกับสมาชิกคนอื่นอีกสี่คนจนได้กลายมาเป็นหนึ่งในสมาชิกวง The BLACK

อเลนไม่ได้แสดงท่าทีอะไรออกไป นอกจากนั่งฟังเงียบ ๆ ปล่อยให้สมองจดจำและประมวลผลกับสิ่งที่ได้ฟัง แซนดีเล่าให้ฟังทุกอย่างในสิ่งที่เธอรู้ อาจไม่ได้ละเอียดมากเหมือนคนในครอบครัว แต่มันก็ละเอียดมากพอสำหรับคนที่ร่วมงานกันมากกว่าสามปี

และสิ่งหนึ่งที่ทำให้อเลนแสดงสีหน้าตกใจออกมาอย่างต่อเนื่องก็คือพวกข่าวข่าวที่ออกสตินได้ก่อเอาไว้ จนบรรดาแฟนคลับวง The BLACK หรือคนทั่วไปต่างก็สาปแช่ง ออกสติน เวลล์ กันจนถึงขั้นเคยมีการประท้วงเรียกร้องให้ค่ายต้นสังกัดไล่ ออกสติน เวลล์ ออกจากวงอยู่ที่หน้าบริษัท

ออสติน เวลล์ คนเดิมคงเก่งเรื่องที่ทำให้คนอื่นเกลียดสินะ

เขาเข้าใจแล้วกับนิสัยแย่ ๆ ของออสติน เพราะพอได้ฟังแบบละเอียดอีกครั้ง ขนาดเขาที่ไม่รู้จักออสตินตัวจริงยังรู้สึกไม่ชอบคนคนนี้เลย เป็นถึงไอ้ดอลที่กำลังรุ่งโรจน์แท้ ๆ หน้าตาก็ดี สุขภาพก็ดี อายุยังน้อย แถมค่ายที่เป็นต้นสังกัดก็ปกป้องทุกอย่างจนน่ามหัศจรรย์ ๆ ที่ดีหมดแบบนี้แต่ยังทำตัวแย่ ๆ คอยก่อเรื่องให้คนอื่นไม่เว้นแต่ละวัน แบบนี้มันใช้ได้ที่ไหน!

อเลนเคยเป็นคนมีชื่อเสียงมาก่อน เขารู้ว่าชีวิตที่รุ่งโรจน์นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะคว้ามานะ เพราะกว่าอเลนจะได้ขึ้นไปอยู่บนจุดสูงสุดของนักไวโอลิน เขาใช้ระยะเวลาตั้งแต่ไฮสคูลที่เริ่มเล่นไวโอลินครั้งแรก ฝึกซ้อมมาตลอด ลงแข่งทุกเวที มีทั้งแพ้จนกลับมาร้องไห้ ร้องไห้เสียดใจและสู้ต่อ ซ้อมแล้วซ้อมอีกจนคว่ำรางวัลมาได้ ทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากซ้อมและซ้อม จนวันหนึ่งได้มาอยู่ในจุดของนักไวโอลินมืออาชีพที่ได้รับการยอมรับทั้งคนที่รู้จักและไม่รู้จัก แม้สุดท้ายเขาจะไม่สามารถรักษาชีวิตในวงการดนตรีที่รักไว้ได้ก็ตาม แต่บอกตามตรงว่าหากย้อนกลับไปอีกครั้ง เขาก็จะเลือกเล่นไวโอลินเหมือนเดิม และจะพยายามจนได้มายืนในจุดสูงสุดตามที่ตัวเองต้องการ

และเพราะเป็นคนที่จะเยอทะยานมาโดยตลอด การได้มาเห็นคนที่ได้รับทุกอย่างมาอย่างง่ายดาย ทั้งหน้าตา สุขภาพ ชื่อเสียงจากคนรอบข้าง แล้วไหนจะโอกาสที่ได้ไปยืนในจุดสูงสุดของสายอาชีพ แต่กลับไม่รักษามันไว้ให้ดี และไม่แม้แต่จะพยายามไปยืนในจุดที่รุ่งโรจน์ ทั้งยังคอยทำตัวให้คนรอบข้างตกต่ำไปด้วยอีก บอกตามตรงว่ามันน่าโมโหมากจริง ๆ เพียงแค่ฟังก็รู้สึกโมโหจนอเลนเผลอกำ

ผ้าห่มไว้แน่น

เขาดั้งใจแล้ว! หากเขายังได้อยู่ในร่างนี้ บอกเลยว่าอาเลนจะไม่ทำตัวแหย่ๆ เหมือนออสตินคนก่อนแน่นอน และหากเขายังอยู่หลังจากนี้ต่อไป เขาจะทำให้ ออสติน เวลล์ คนนี้กลับมามีแต่คนรัก ไม่ใช่สาปแช่ง และจะทำให้วง The BLACK ไปยืนอยู่ในจุดสูงสุดของวงการให้ได้!

เขาต้องทำให้ได้!

แต่ก่อนอื่นเลย...ถึงแม้เขาจะไม่ใช่ออสตินตัวจริง แต่ในเมื่ออาเลนได้มาอยู่ในร่างนี้แล้ว เขาก็มีสิ่งที่จะต้องทำ และควรทำมาตั้งนานแล้ว นั่นก็คือ...

“ผมขอโทษนะครับ”

แซนดี้ชะงักตาค้างเมื่อได้เห็นภาพตรงหน้าที่มีเด็กหนุ่มตัวเล็กที่เคยก่อปัญหาให้เธอมากมายจนนับไม่ถ้วนกำลังเอ่ยคำขอโทษเธออยู่ และท่าทางจริงใจของเด็กคนหนึ่งที่แสดงออกมาทำให้เธออยากจะร้องไห้

ครั้งแรกจริงๆ ครั้งแรกนับตั้งแต่เธอมาเป็นผู้จัดการวง The BLACK ไม่เคยเลยที่จะได้รับคำขอโทษ แม้แต่ความเห็นใจที่เธอจะต้องมาคอยแก้ปัญหาให้ก็ยังไม่มีเลยด้วยซ้ำ แต่พอมาววันนี้...

“ออสติน...”

“ผม...ถึงผมจะจำไม่ได้ว่าตัวเองทำอะไรลงไปบ้าง แต่พี่คงเห็นอกกับผมไม่น้อยเลย”

“...”

“เพราะงั้นหลังจากนี้ ผมสัญญาว่าผมจะพยายามไม่ก่อปัญหาให้พี่อีก”

“นาย...” แชนดี้กระเดิงตัวขึ้นมาแล้วยกมือข้างที่ถนัดสัมผัสหน้าผากคนตัวเล็กทันที “ไม่สบายแน่ๆ”

“ผม...แค่ความจำเสื่อมครับ” แก้มขาวเนียนค่อยๆ ถูกแซมด้วยสีแดงเรื่อตามความเขินอายที่อยู่ๆ ก็มีผู้หญิงมาสัมผัสร่างกายอย่างไม่ทันตั้งตัว

“นั่นแปลว่าถ้าเมื่อไหร่ที่นายเริ่มจำได้แล้ว ฉันก็ต้องกลับมาปวดหัวเหมือนเดิมสินะ” แชนดี้กลับไปนั่งที่เก้าอี้พร้อมกอดดอกทามพลางหรีตตามองคนตรงหน้า

“ผม...” อเลนชะงัก นุ่นสินะ เขาไม่รู้เลยว่าเมื่อไหร่ที่เขาจะหายไปจากโลกนี้ หายไปแบบที่ไม่มีสิทธิ์ได้กลับมาอีก ไม่รู้เลย แต่ถึงอย่างนั้น “อย่างน้อยในตอนที่ผมยังเป็นผมในตอนนี พื้เชื่อผมได้เลยว่าผมจะปรับปรุงตัวจริงๆ”

ในเมื่อตั้งใจไว้แล้ว อนาคตจะเป็นยังไงเขาก็ไม่อยากคิดแล้ว เมื่อตั้งใจแล้วว่าจะปรับปรุงตัว ตั้งใจแล้วว่าจะเป็นคนที่ดี ตั้งใจแล้วว่าจะทำให้วงไปยืนอยู่บนจุดสูงสุด ในเมื่อตั้งใจแล้ว เขาก็จะทำให้ได้

สายตาที่จริงจังและจริงใจของคนตรงหน้าทำให้แชนดี้ชะงักก่อนจะอมยิ้มน้อยๆ เธอไม่เคยได้เจออีกคนในมุมมองแบบนี้เลยสักครั้ง พอเธอได้รับมันครั้งแรกตั้งแต่เราได้รู้จักกัน ความรู้สึกในตอนนี้นั้นจึงเรียกได้ว่า เธออาจจะกำลัง...*มีความสุขอยู่ละมั้ง*

“จริงหรือเปล่า”

“จริงครับ พื้...เชื่อผมสักครั้งได้ไหม” ดวงตากลมโตที่จ้องมองมาและความจริงใจที่อเลนใช้ร่างกายออสตินแสดงออกไป มันทำให้คนฟังอย่างแชนดี้ยอมเชื่อใจคนคนนี้อีกครั้ง

“ฉันเชื่อนาย แต่มีสิ่งหนึ่งที่ฉันอยากบอกนายนะออกสติน”

“ครับ”

“ถึงฉันจะเชื่อนาย มันไม่ได้หมายความว่านายจะสามารถลบเรื่องราวที่ตัวเองเคยสร้างไว้ได้หรอกนะ เพราะเรื่องที่น่ายสร้างไว้ มันไม่ใช่บ่อยๆ ถึงแม้ว่าฉันจะให้ภยานาย ถึงแม้ว่าค่ายจะไม่เอาเรื่องนาย แต่คนที่ฉันคิดว่านายจะต้องรับมือเพื่อให้พวกเขากลับมา ยอมรับนายเหมือนเดิม นั่นคือเพื่อนร่วมวงของนาย”

“...”

“ก่อนเดบิวต์ทุกคนรักนายนะออกสติน แต่เพราะเรื่องที่น่ายสร้าง อย่ว่าแต่แฟนคลับสาปแช่งนายเลย แม้แต่เพื่อนร่วมวงของนาย พวกเขาก็แทบจะไม่เชื่อใจนายแล้วออกสติน”

“ผม...”

“แล้วแบบนี้ นายจะยังอยู่ในวงต่อไปอีกหรือ” แชนดี้ถามเสียงเรียบ

อาจเป็นเพราะตัวจริงของอเลนอายุพอ ๆ กับคนตรงหน้า มันเลยไม่ยากที่จะตีความได้ว่าประโยคที่อีกคนถามนั้นหมายความว่ายังไง

“ขอแค่พี่เชื่อใจผมและให้โอกาสผม หลังจากนั้นผมจะไม่ทำให้พี่ผิดหวังในตัวผมอีก”

“นาย...” เสียงที่มั่นใจทำให้แชนดี้แปลกใจอยู่ไม่น้อย จากเด็กที่เคยหยาบคายจนทำให้หลายคนไม่ชอบ กลับกลายเป็นเด็กที่สุภาพและมีท่าทางที่สำรวม ถึงกระนั้นในความรู้สึกและสำรavnนั้นก็ยังคงแฝงไปด้วยความมั่นใจที่อยู่ในน้ำเสียง

“นะครับ”

“หึ ๆ ได้ ฉันเชื่อใจและให้โอกาสนาย”

“ขอบคุณครับ”

“แต่มันจะเป็นครั้งสุดท้ายของนายนะ ออสติน เพราะถ้านายยังก่อปัญหาแบบเดิม ๆ ต่อให้นายจะอ้างว่านายป่วย ความจำเสื่อม หรืออะไรก็ตาม ฉันจะไม่ยอมปล่อยให้ให้นายทำลายวงที่ฉันดูแลอีกแล้ว”

แซนดี้เอ่ยบอกด้วยเสียงจริงจัง ถึงแม้เธอจะชอบออสตินในตอนนี้อย่างไรก็ตาม แต่ถ้านั่นคือคำพูดที่ทำให้สัญญาไว้เมื่อไหร่ละก็ เธอบอกเลยว่าหลังจากนี้เธอจะไม่ยอมทำตามที่คำยบบอกอีกแล้ว แม้คำยบจะปกป้องคนคนนี้นักแค่ไหน แต่ถ้าสร้างปัญหาให้วงของเธออีก เธอสาบานเลยว่าจะทำให้ ออสติน เวลล์ ออกจากวงให้ได้

“ครับ”

รอยยิ้มกว้างเผยออกมาจากร่างของออสตินทันที

หลังจากนี้ในเมื่อทุกอย่างมันเกิดขึ้นแล้ว อเลนคงทำอะไรไม่ได้ นอกจากทำตอนนี้ให้ดีที่สุด ในเมื่อเขาต้องอยู่ในวงนี้แล้ว ทั้งยังไม่รู้ด้วยว่าจะได้กลับไปอยู่ในโลกของตัวเองอีกครั้งเมื่อไหร่ เพราะฉะนั้นอเลนตั้งใจแล้วว่าจะทำให้ชีวิตที่เขามาอยู่ตอนนี้ดีที่สุดให้ได้...

Chapter 02

‘แดเนียล โฮเมอร์’

ผ่านมากกว่าสองสัปดาห์แล้วที่ออสตินได้เข้ามาอยู่ในร่างของ ออสติน เวลล์ ในตอนนี้เขาเริ่มปรับตัวได้แล้วกับบางเรื่อง ตั้งแต่ วันที่ได้คุยกับผู้จัดการวางอย่างแซนดี้ รวมถึงวันแรกที่เข้าโรงพยาบาล ออสตินคนนี้ไม่มีใครมาเยี่ยมเลย แม้แต่ดอกไม้หรือกระเช้าก็ยัง ไม่มี ทั้ง ๆ ที่ออสตินเป็นไอดอลคนดังแท้ ๆ กลับไม่มีใครส่งดอกไม้ หรือของเยี่ยมมาเลยสักอย่าง อย่างว่าแต่คนอื่นเลย แม้แต่เพื่อน ร่วมวงเขาก็ยังไม่เจอหน้าสักคน พอถามพี่แซนดี้ เธอก็บอกว่าสมาชิก คนอื่นยุ่งกับงานเดี่ยวของตัวเองกันอยู่ พอมีเวลาว่างก็อยากจะนอน พักผ่อนกันเลยไม่ได้มาเยี่ยมเขา ทว่าสิ่งที่พี่แซนดี้บอกนั้นแปลได้ง่าย ๆ แบบใจร้ายเลยก็คือ ต่อให้มีเวลาว่างก็ไม่มีใครอยากมาเยี่ยม ออสติน คนที่เป็นตัวปัญหาของวงหรอก

แม้จะทำใจไว้บ้างแล้วหลังจากได้รู้เรื่องราวชีวิตก่อนหน้านี้ ของออสติน แต่ออสตินก็ขบอกรตามตรงว่า การที่เขาต้องเข้ามาอยู่ในร่างนี้ และต้องแบกหน้ารับความเกลียดชังที่ตัวเขาไม่ได้ก่อ ทว่า

คนก่อนคือเจ้าของร่างเดิม บอกเลยว่ามันต้องใช้ความอดทนไม่น้อยเลย และเพราะเขาพอเดาความเกลียดชังจากทุกคนได้ เขาจึงตัดสินใจว่าจะไม่แตะต้องโทรศัพท์มือถือหรืออุปกรณ์ที่สามารถเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตเลย อย่างน้อยที่สุดเขาก็ไม่ต้องเข้าไปนั่งอ่านคอมเมนต์แยะๆ ที่พูดถึง ออสติน เวลล์

แต่ถึงอย่างไรเขาก็ต้องติดต่อกับคนรอบข้างอยู่ อย่างน้อยก็พีแซนดี้ที่เขาเพิ่งจะได้รู้จักอยู่คนเดียวตั้งแต่ฟื้นขึ้นมานี้แหละ เพราะงั้นในตอนนี้อะเลนเลยได้โทรศัพท์มือถือที่ใส่ซิมได้อย่างเดียวและไม่สามารถเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้มาหนึ่งเครื่องจากพีแซนดี้ เธอบอกว่ามันเป็นโทรศัพท์มือถือเครื่องเก่าของเธอที่ยังใช้ได้อยู่ กลายเป็นว่าตอนนี้เธอเป็นคนโลว์เทคโดยสมบูรณ์

กริ่ง กริ่ง~

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นในห้องพักผู้ป่วย อเลนที่นั่งอ่านหนังสือฆ่าเวลาเล่นจึงละสายตาไปมองโทรศัพท์มือถือแบบฝาพับสีขาวที่วางอยู่ข้างเตียง

“ฮัลโหลครับ” เมื่อเห็นชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอเล่นก็กดรับสายแล้วเอ่ยทักทายคนปลายสายทันที

[อาการเป็นยังงัยบ้าง โอเคแล้วไซ้ใหม่] แซนดี้ถาม

“ครับ โอเคแล้วครับ”

[พรงนี้ออกจากโรงพยาบาลแล้วไซ้ใหม่]

“ไซ้ครับ ประมาณบายสองครับ”

[โอเค พรงนี้ฉันไม่ว่าง ฉันต้องไปงานเดี่ยวของไบรอัน ฉันเลยไม่ได้ไปรับนายนะ]

เมื่อได้ยินเช่นนั้นอเลนก็ได้แต่คิดอย่างเป็นกังวล จะว่ายังไงดี

ละ หากเป็นปกติเขาคงตอบว่าโอเค ไม่เป็นไร แต่ถ้าเป็นตอนนี้ที่เขาไม่รู้เรื่องอะไรเลยสักอย่างแม้แต่ที่พักของออสติน พอได้ยินแบบนี้เขาก็ได้แต่คิดว่า...แล้วเขาจะกลับบ้านยังไง

“เอ่อ แต่ว่าผม...”

[แต่ฉันให้แดเนียลไปปรับนายแล้ว นายจำได้ใช่ไหมว่าแดเนียลคือใคร]

เมื่อได้ยินแบบนี้ผมมองก็รีบประมวลผลทันที อเลนไม่ค่อยมั่นใจไปกว่าแดเนียลนั้นหน้าตาเป็นยังไง เพราะตั้งแต่ตื่นขึ้นมาเขาก็ไม่ได้ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับสมาชิกในวงหรือคนในวงกรรที่เกี่ยวของกับ ออสติน เวลล์ เลย สิ่งที่เขาจำได้ก็มาจากที่พี่แซนดี้เล่าให้ฟังว่าคนที่ชื่อแดเนียลคือหนึ่งในสมาชิกของวง The BLACK ที่เป็นพี่ใหญ่ของวงพ่วงตำแหน่งหัวหน้าวง

“ครับ”

[เรื่องค่ารักษาทางค่ายจะจัดการให้ เพราะงั้นไม่ต้องห่วงเรื่องค่ารักษา เมื่อใกล้ถึงเวลาตอนออก แดเนียลอาจจะไม่ได้ขึ้นไปปรับนายนะ แต่นายลงมาที่ลานจอดรถโซนวีไอพีชั้น B2 ได้เลย หมอนั้นจะยืนรอนายอยู่ข้าง ๆ รถ โอเคไหม]

“เอ่อ...โอเคครับ” โอเคไปก่อนนั่นแหละ แม้จะไม่ค่อยมั่นใจก็ตามที เพราะตั้งแต่ฟื้นขึ้นมาอเลนก็ยังไม่ได้ไปไหนเลยนอกจากอยู่ในห้องพักผู้ป่วยแห่งนี้ ถึงกระนั้นการที่เขาแค่เดินลงไปที่ลานจอดรถ แล้วหาที่จอดรถโซนวีไอพีก็คงไม่ได้ยากเย็นอะไรหรอกมั้ง

[เฮ้อ เสียใจดูมันใจชะง่อนจนหันหน้าเลย] แซนดี้แซว

“แหะ ๆ”

[ฉันให้เบอร์รี่นายแก่แดเนียลแล้ว เมื่อถึงเวลาเขาจะโทร. หา

นาย แดเนี่ยลรู้เรื่องของนายคร่าว ๆ บ้างแล้ว และอีกอย่าง...เขาเป็นคนตรงเวลา เพราะฉะนั้นนายไม่ต้องหวังว่าเขาจะไม่ไปรับนาย หรือไปรับข้าหรือคนนะ เลื่อนผ่านนายฉันเตรียมให้แล้วอยู่ในลิ้นชักข้างเตียง ในนั้นมีหมวกกับมาสก์ ใส่ด้วยก่อนออกมา เข้าใจใช่ไหม]

“เข้าใจครับ”

[นายจะความจำเสื่อมแค่ไหนก็ได้ แต่ห้ามลืมโดยเด็ดขาดว่าตัวเองเป็นคนดัง เพราะงั้น...]

“จะต้องระวังตัว ผมเข้าใจแล้วครับพี่แซน” อเลนยิ้มตอบรับ

[เฮ้อ โอเค ถ้ามีปัญหาอย่าโทร. หาฉันนะออสติน ฉันจะพยายามหาเวลารับสายนาย]

“ได้ครับพี่แซน”

[โอเค งั้นแค่นี้ละ แล้วเจอกันตอนเย็นพรุ่งนี้]

“คะ...ครับ”

การคุยจบลงอย่างรวดเร็ว โทรศัพท์มือถือเครื่องเก่าถูกวางลงพร้อมกับเจ้าของร่างเล็กเปลือยอนหายใจออกมา ก่อนจะละทิ้งความคิดทุกอย่างในหัวออกไปแล้วหันมาสนใจหนังสือในมือที่อ่านค้างไว้ต่อ

ในที่สุดวันที่อเลนต้องออกจากโรงพยาบาลก็มาถึง พี่แซนดีส่งข้อความมาบอกเกี่ยวกับรายละเอียดของยาที่ต้องกินต่อเพื่อรักษาแผลที่เกิดจากอุบัติเหตุที่เจ้าตัวก่อ รวมไปถึงเรื่องการจ่ายค่ารักษา สรุปรก็คือยาจะมีคนไปรับให้ แล้วพี่แซนดีจะเอายามาให้เขาตอนเย็น

ชุดคนป่วยของโรงพยาบาลถูกพับอย่างเรียบร้อยและวางไว้

บนเตียง การเปลี่ยนเสื้อผ้าลำบากเล็กน้อยสำหรับคนที่มีความผิดปกติตามลำตัว ยังดีหน่อยที่พอฝันได้ และไม่ได้เจ็บหรือรู้สึกปวดมากนัก วันนี้อเล่นอยู่ในชุดสบายๆ อย่างกางเกงวอร์มขายาวสีดำ เสื้อยืดสีพื้นธรรมดาๆ ที่สวมทับด้วยชุด พร้อมกับสิ่งที่ขาดไม่ได้ นั่นคือมาสก์กับหมวกที่พี่แซนดี้กำชับหนักหนาว่าต้องสวมและห้ามถอดจนกว่าจะถึงรถพี่แดเนี่ยล

อเล่นเช็กความเรียบร้อยภายในห้องว่าเขาไม่ได้ลืมอะไรเอาไว้ หรือพี่แซนดี้ลืมอะไรไว้ในตอนที่มาเยี่ยมเขา เมื่อตรวจเช็คเรียบร้อยร่างเล็กก็เดินไปเปิดประตูเพื่อเตรียมออกจากห้องพักผู้ป่วยครั้งแรกในรอบ...เอ่อ สามปี ก็ไม่ถูก เขาเป็นว่าในรอบเท่าไรก็ช่างมันเถอะ แต่ถือว่าเป็นครั้งแรกของเขาแล้วกันที่ได้ออกมาเจอโลกภายนอกและคนอื่น ๆ ในร่างของ ออสติน เวลล์ แบบนี้

ใบหน้าเล็กชะโงกมองซ้ายขวาเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครแอบมองอยู่ ค่อยๆ ปิดประตูเสียงเบาแล้วเดินไปยังลิฟต์ที่อยู่ตรงมุมตึก ลูกศรชี้ลงถูกกดเบาๆ ให้สัญญาณไฟขึ้น ไม่นานประตูลิฟต์ก็เปิดออก

จะบอกว่าโชคของอเล่นยังมีอยู่ก็ได้ที่เมื่อลิฟต์ที่เขาโดยสารนั้นไม่มีใครอยู่ แต่ความรู้สึกที่ว่าตนโชคดีนั้นก็เกิดขึ้นได้ไม่นานเมื่อปุ่มลิฟต์ที่ปรากฏไม่มีชั้นลานจอดรถที่พี่แซนดี้ว่า...

“แล้วต้องกดชั้นไหนเนี่ย”

เขาบ่นพึมพำ ออกจากห้องยังไม่ถึงห้านาทีก็ได้กลายเป็นเด็กหลงทางในโลกที่ไม่รู้จักโดยสมบูรณ์ พอมานึกย้อนคิดดูแล้ว จะมีใครกล้าปล่อยให้คนความจำเสื่อมเดินไปไหนมาไหนคนเดียววะ ถึงเขาจะไม่ได้ความจำเสื่อมจริงก็เถอะ เฮ้อ

“คงไม่ใช่เข้าไปสร้างศัตรูให้ทุกคนเขาเกลียดจนไม่มีใครอยากดูแลหรอกนะออสติน” สุดท้ายก็ได้แต่ทำใจแล้วบ่นถึงคนที่เขาไม่รู้จัก อเลนตัดสินใจดลใจกลับไปชั้นหนึ่ง อย่างน้อยก็ค่อยลงไปถามเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรือพยาบาลเอาก็ได้ว่าลิฟต์ที่ไปยังลานจอดรถมันอยู่ตรงไหน

เพียงเสี้ยวเวลาที่ลิฟต์ก็เปิดที่ชั้นเป้าหมาย อเลนกวาดตามองไปรอบ ๆ โรงพยาบาลแห่งนี้ดูคนน้อยกว่าที่เขาคิดเอาไว้ ถือเสียว่าเป็นโชคดีอีกเรื่องที่เขาไม่ต้องเจอคนเยอะก็แล้วกัน เพราะถ้าเกิดมีคนจำเขาได้ละก็ มีหวังเขาคงทำตัวไม่ถูกแน่ ๆ

อเลนในร่างใหม่เดินออกมาตามทางเรื่อย ๆ สายตาพลางสอดส่องมองหาเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรือพยาบาลเพื่อหวังเข้าไปถามถึงลิฟต์หรือทางไปลานจอดรถสักหน่อย แต่แล้วสายตาที่เคยมองหาสิ่งที่เป็นเป้าหมายกลับเปลือยไปมองบางอย่างที่อยู่ในร้านสะดวกซื้อ

“เจल्लीเมโกะ!” คนคลั่งเจल्लीอย่างอเลนเปลือยร้องเรียกยี้ห้อเจल्लीโปรดออกมา สองขารีบก้าวไปที่ชั้นวางเจल्लीเมโกะที่ตอนนี้มันมีหลายรสชาติหลากหลายสีกว่าเมื่อก่อนที่เขาเคยกินซะอีก

“ผ่านมาสสามปี ออกรสชาติเยอะขนาดนี้เลยหรอเนี่ย!”

อเลนรีบหยิบซองเจल्लीโลโก้คุ้นตา แต่สีมันไม่คุ้นเพราะในตอนที่เขาอยู่นั้นจำได้ว่าเจल्लीเมโกะยังมีแค่สองรสชาติ นั่นคือรสสตอร์ว์เบอร์รี่กับรสบลูเบอร์รี่ อีกทั้งตอนนั้นยี้ห้อนี้ก็เพิ่งเปิดตัวเป็นเจल्लीน้องใหม่อีกต่างหาก แล้วดูตอนนี้สิ ผ่านมาสสามปี แฟนคลับเจल्लीตัวน้อยอย่างอเลนแอบดีใจเหมือนกันนะ ที่เจल्लीเมโกะที่เขาชื่นชอบ

ได้เติบโตขึ้นมาจนมีหลายรสชาติแบบนี้

สตรอว์เบอร์รี

บลูเบอร์รี

เมลอน

แตงโม

โคล่า

และอีกเพียบบบ

ว่าแล้วอเลนก็หยิบทุกรสชาติมาไว้ในมืออย่างละของสองของ และที่หยิบมาเยอะที่สุดก็คงไม่พ้นรสสตรอว์เบอร์รีที่เขากินตั้งแต่เปิดตัวจนถึงวันสุดท้าย ชอบมากจริง ๆ จนตอนนั้นเขาอยากจะเป็นฟรีเซนเตอร์ให้เลย แต่ติดที่ว่าเขาเป็นนักไวโอลินใจ ไม่ใช่ดารานักร้อง หรือศิลปินที่สินค้าแบรนด์ไหนจะเอามาเป็นฟรีเซนเตอร์

หรือว่าเขาควรเพิ่มเป้าหมายในชีวิตในตอนที่ได้อยู่ในร่างของ ออสติน เวลล์ อีกอย่างดีไหมนะ

ต้องเป็นฟรีเซนเตอร์เจสสิเมโกะให้ได้!

โอเค! เขาจะทำให้ได้เลย!

“นี่นาย!”

ในตอนที่เพ้อฝันอยู่นั้น เสียงแหลม ๆ ของหญิงสาวคนหนึ่ง ก็ดังขึ้นจนคนอื่นได้ยินและคนที่ถูกเรียกต้องหันไปมอง อเลนมองหญิงสาวที่ทำท่าทางเหมือนกำลังหาเรื่องเขาอย่างงง ๆ สายตาได้มองคนตรงหน้าตั้งแต่หัวจดเท้า ก่อนจะเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงสงสัย

“ครับ”

“นายคือออสตินสินะ”

น้ำเสียงของหญิงสาวที่เปล่งออกมา ทำให้คนฟังอย่างเขาพอ

เดาได้ทันทีว่าตอนนี้สถานการณ์มันกำลังเป็นแบบไหน ทั้ง ๆ ที่พยายามแต่งตัวให้มิดชิดแล้วแท้ ๆ คนคนนั้นคงไม่ใช่พวกแอนตี้แฟนของ ออสติน เวลล์ ไซ้ใหม่ เพราะถ้าไซ้ บอกเลยนะว่า ต่อให้เขาตั้งมั่นว่าจะทำให้คนมาชอบหรือหลงรักก็ตามที แต่สถานการณ์ในตอนนี้มันเกิดขึ้นเร็วไปหน่อย เพราะงั้นเขาตั้งตัวไม่ทันหรอกนะ!

“คะ...คือ...ไม่ใช่”

“ไม่ต้องปฏิเสธ!” เสียงที่ดังและแหลมของคนแปลกหน้าทำเอาอเลนที่ยืนใกล้ ๆ สะดุ้งโดยไม่รู้ตัว เขากำเจสตีในมือแน่นพลาจาวนาขอให้ใครก็ได้ หรือจะเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยก็ได้ ช่วยมาหยุดสถานการณ์ตอนนี้ให้เขาที “เมื่อไหร่นายจะออกจากวงไปสักที ฮะ! รู้ใหม่นายมันภาระ นายมันตัวปัญหา!”

เสียงด่าทอดังอย่างต่อเนื่องจนคนบริเวณโดยรอบหันมามอง อเลนเริ่มทำตัวไม่ถูก และเริ่มแสดงความหวาดกลัวสถานการณ์ตรงหน้าออกมาอย่างชัดเจน เขาไม่เคยเป็นไอดอล ไม่เคยแม้แต่จะมีแฟนคลับตามกรี๊ดนอกสถานที่ทำงาน แฟนคลับของเขาตอนที่เขาคือนักไวโอลิน มักจะโผล่มาแค่ตอนที่เขามีนงานแสดงเท่านั้น หรือไม่ก็ส่งดอกไม้หรือจดหมายมาให้อ่าน

อเลนบอกได้เลยว่าชีวิตในบทบาทนักไวโอลินของเขา เหล่าแฟนคลับน่ารักทุกคน แต่พอเทียบกับตอนนี้แล้ว...

“คะ...คือ”

“ฉันต้องทำยังไงให้นายออกจากวง ฮะ! ออกจากวงไปได้แล้ว!” หญิงสาวตะโกนเสียงดังลั่น และนั่นทำให้อเลนค่อย ๆ ถอยหลังอย่างหวาดระแวง บอกตามตรงว่าใบหน้าที่คุณไกรธและเอาเรื่องของคนคนนี้นั้นมันทำให้เขากลัว กลัวและกลัวมาก ๆ จนไม่กล้าแม้แต่จะขยับตัว

ใครก็ได้ ช่วยเขาที

“ขอโทษนะครับคุณ ที่นี่เป็นโรงพยาบาล จะส่งเสียงดังแบบนี้ไม่ได้นะครับ” แล้วก็เหมือนพระเจ้ามาโปรด เมื่อมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงพยาบาลคนหนึ่งเดินเข้ามาาระงับเหตุการณ์ วุ่นวาย เสียงของผู้หญิงคนนั้นยังคงด่าทอและแสดงท่าทางข่มขู่เขาอย่างต่อเนื่อง อเลนได้แต่มองหน้าคนคนนั้นที่ถูกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยลากพาตัวออกไปอย่างเกร็ง ๆ

สถานการณ์ทุกอย่างเริ่มกลับมาสู่ความสงบแล้ว แต่ดูเหมือนการกระทำของหญิงสาวแปลกหน้าคนนั้นจะทำให้ผู้คนรอบข้าง ทั้งคนที่มาโรงพยาบาล พนักงานในร้าน หรือคนอื่น ๆ ที่ได้ยินและได้เห็นเหตุการณ์ทุกอย่างจะเริ่มซุบซิบนินทา

นั่นออสตินเหรอ

ออสติน เวลล์ อะไรนั่นอะนะ

ใช้คนที่เขาบอกเป็นภรรยาให้หวังหรือเปล่า

โหย โคนด่าต่อหน้าเลยเหรอ

น่ารักนะแก แต่ก่อวีรกรรมเยอะเลย

จะออกจากวงเมื่อไหร่กันนะ

เสียงนินทาและเสียงซุบซิบเกิดขึ้นโดยรอบ เจลลีที่หวังว่าจะซื้อถูกวางลงที่เดิม อเลนคิดว่าตอนนี้คงไม่ใช่เวลามาซื้อเจลลีแล้ว เขาควรรีบออกไปจากตรงนี้ รีบออกไปให้พ้น รีบออก...

สองเท้ากึ่งวิ่งกึ่งเดินออกจากร้านสะดวกซื้อโดยเร็วอย่าง ที่เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่ากำลังเดินไปไหน รู้แค่เพียงว่าต้องรีบเดินไปจากตรงนี้ให้เร็วที่สุด สถานการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่มันไม่ดีแน่ ๆ หากพีแซนดี้

ได้รู้ และหากมีนักข่าวหรือชาวเน็ตเอาไปละเลงบนโลกออนไลน์ มีหวังพีแชนด์โกรธเขาแน่ ๆ ก็เขาดันไปสัญญาแล้วนี่ว่าจะไม่สร้าง ปัญหา

“อะ...!” อเลนร้องเสียงหลงในขณะที่ร่างกายถูกใครบางคนดึงเข้าไปในมุมเสา และเพราะไม่ทันได้ตั้งตัว การถูกดึงแบบนี้ก็ทำให้ใบหน้าเล็กไปกระทบกับอกแกร่งของชายร่างสูงที่อยู่ในเสื้อสูดสีดำ “ชะ...ขอโทษครับ”

“จะก่อปัญหาไปถึงไหน” คนตรงหน้าเอ่ยเสียงทุ้มและเรียบนิ่ง อเลนเงยหน้ามองคนที่อยู่ใกล้แค่คืบ สายตาคมของคนคนนี้มีมองลงมาที่เขาเหมือนกำลังไม่พอใจอะไรสักอย่าง ซึ่งบอกตามตรงว่าอเลนไม่รู้เลยว่าเขาไม่พอใจอะไร และอีกข้อที่เขาไม่รู้...

“คุณคือใครครับ” เขาเอ่ยถาม และประโยคนั้นก็ทำให้คนตรงหน้าขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ เมื่อรู้ตัวอีกทีร่างทั้งร่างก็ถูกผลักออกจนเขาแทบล้ม ร่างเล็กร้องออกมาอย่างไม่พอใจที่อยู่ ๆ ก็โดนคนแปลกหน้าผลักออก “นี่คุณ!”

“เฮอะ! ความจำเสื่อมจริงดิ”

คนตรงหน้าก้มลงมาถามอเลนที่ยืนมองอยู่ อเลนใช้สมองประมวลข้อมูลและสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทันที

“คุณคือ...”

“แดเนี่ยล”

“...”

“แดเนี่ยล ไฮเมอร์”